

דורית יקירתי שלומות חמים!

השבוע לא הייתה לי הצלחה בעניין המכתבים איתך. אני רוצה שתביני היטב. אני באמת באמת לא כועס, פשוט זה קצת מרגיז אותי שכמעט שבוע ולא קיבלתי שום מכתב מך. זה הפך אצלי כמעט כמו סם ואני רוצה את זה. טוב, נקוה שמחר אקבל משהו.

אצלי בהחלט חלו תזוזות לטובה. נוסף על המצב המשופר שלי, כנראה שהוחלט במקום כלשהו שמגיע לי עוד קצת ובמה המדובר. בקונסוליה התברר לי שיש אפשרות להתקבל חניס לקלוב יהודי פה. ומה זה כולל, בריכת שחיה, משקולות, וכו' וכו'. היות ובהחלט זה דבר נהדר אני הולך מחר עם חבר ישראלי שפגשתי פה להרשם לעסק הזה.

לימודי האנגלית שלי קיבלו תנופה רצינית וזאת בעקבות חצי היום בקונסוליה. סה"כ יש לי כשעתיים שלוש פנויות לחלוטין ואני מנצל אותן ללמוד אינטנסיבי שכולל הרבה קריאה וכתובה באנגלית.

אתמול הייתה לי פה ממש הרפתקה.

פעם בשבוע ולפעמים פעם בשבועיים אני וקצין הביטחון פה נוסעים לשדה התעופה של טורונטו לתת ולקבל דואר דיפלומטי. אתמול היה היום הראשון שלי בנושא. העניין הוא בזה שהעסק מתבצע בשעות אחה"צ והיות ואני בתפקיד האבטחה בשעות הבוקר אני אהיה זה שיסע תמיד עם קצין הביטחון לשדה התעופה. הקיצר, היות וגם איש הביטחון האחראי על כל הנושא חדש במקצוע (הגיע לטורונטו רק לפני שבועיים בעקבות החמרות בנושא אבטחת נציגויות ישראל בחו"ל) אז לקחנו טכסי ואמרנו (אמרנו, הוא קיבוצניק ולא יודע מילה אחת באנגלית) לנסוע לשדה התעופה. רצה הגורל ותפסנו נהג זקן שנראה די מבולבל שלא היה כבר הרבה שנים בשדה התעופה (השדה מרוחק כשלושים מייל ממרכז טורונטו).

אנחנו מגיעים לשדה והוא מוריד אותנו במקום שהשד יודע מדוע דווקא שם. היות וקצין הביטחון לא זכר היכן צריכה להתבצע ההחלפה של החומר בדיוק (הוא עשה את זה רק פעם אחת לפני כן) שיחררנו את הנהג והחלטנו למצוא את הטרמינל הראשי בעצמנו. בקיצור, כמו שני ישראלי אנחנו עולים על שדה התעופה עצמו, מטוסים מכל הצדדים וכמובן שהבנו שאנחנו עשינו משגה גס אבל אין ברירה, התחלנו צריכים לגמור. בסופו של דבר מצאנו דלת כניסה (המקום שאליו מובילה

דלת הכניסה – בלתי ידוע) וצעדנו קוממיות פנימה. התברר לנו מיד שאנחנו הולכים ומסתבכים. הדלת מובילה למקום שבו בודקים את הדרכונים, מזוודות ובקיצור שער הכניסה לטורונטו. כאן קצין הביטחון החל לדאוג באמת ומדוע. אני לא הולך אף פעם עם תעודות, התעודות שלו לא הגיעו עדיין לקונסוליה ואנחנו עם דואר דיפלומטי, זה לא צחוק. היות והוא לא יודע מילה באנגלית החלטתי על צעד שיוציא אותנו מהבוץ. ניגשתי לדיילת הכי חמודה שראיתי באזור והסברתי לה שהגענו הנה בטעות (אבל כמובן שלא מכיוון שדה הנחיתה). ברגע הראשון היא הסתכלה עלינו כמו על שני יצורים מהירח [שמתי את החיוך כמעט הכי יפה לי (החיוך הכי יפה שמור למי ולמתי, תנחשי?)]. היא התחילה להבין והובילה אותנו לכיוון הנכון, העבירה אותנו על פני שוטר מכס אחד בלי תקלות, נתנה לנו כרטיסים כחולים שבעזרתם עברנו על פני השוטר השני והאחרון והיינו יכולים לנשום לרווחה לאחר דקות ארוכות של מתח משום שבהחלט הייתה יכולה להתפתח תקרית לא נעימה. נפגשנו עם האיש, החלפנו את הדואר חזרנו לטורונטו. הרפקתה במאה אחוז, נכון! המזל שלא נמצא אף שוטר אחראי באמת משום שאם היינו נתקלים באחד כזה הייתה שמחה וששון. סה"כ אני חייכתי כמעט כל הזמן אבל קצין הביטחון היה זקוק לתמיכה וברור מדוע. זאת בסופו של דבר אחריותו ובהחלט לא נעים לפתוח תפקיד בתקריות. לא סיפרתי לו שזקוקים לביטחון עצמי מופרז ברגעים כאלה ואני השתמשתי בביטחון העצמי שלי בשיחה עם הדיילת וזה (כמובן שהחיוך עזר) מה שכנראה מנע תקרית דיפלומטית (איך זה נשמע?) מצערת.

חוץ מהעניינים שקשורים בעבודה החדשה שלי בקונסוליה, אני מרגיש באמת מצוין. בימים האחרונים הייתי אצל הדניסים משום שהבן של הזקנה שלי ואשתו באו ליומיים לטורונטו. הזקנה רצתה בתחילה שהם ישתכנו במלון, אך אני הסברתי לה שזה מאה אחוז שהם ישנו פה משום שאני יכול להסתדר מצויין לשני לילות (זה שייך לתחום יחסי אנוש). כמובן שכל העסק עבר בהצלחה והזקנה עוד התנצלה בפני על הטרדות שהיא גורמת לי, עולם מצחיק מה יש לדבר.

רק שתדעי שאתמול באתי במיוחד לראות אם יש דואר ממך. את רואה כמה אני אוהב לשמוע ממך. אני מקוה שאת במצב מעולה בכל התחומים משום שזה עוזר להעברת זמן קלה יותר. אני עוד לא יכול לכתוב להתראות בקרוב אבל למרות זאת אנחנו עוד מעט מגיעים לחצי ואחרי החצי זה באמת יהיה יותר קרוב (מבחינת הזמן – משום שבכל שאר התחומים זה קרוב, קרוב, קרוב).

המון המון אהבה ובטח כמספר הזה נשיקות,

מיכה